

За нами розгубленість мертва,
Де страх і покора — закон.
Там втрат не буває, де жертва —
Здобутий в огні бастион!

Ім'ям невблаганним свободи
Здолали ми й кинули ниць
Понурі карпатські приходи,
Асфальти далеких столиць.

А тут на міста й хутори ми
Залізну накинули сіть.
Тут скрізь наше військо незримо
У хижих залагах стоїть.

Потрібно всіх у роботі,
А серце б'є, як обух.
Прокляття моїй плоті,
Що слабша за мій дух!

Їх душі — горіння і криця —
У нашому завжди гурті,
Братів, що в далеких в'язницях
І тих, що упали братів.

Майно революції — цінний
Живий боєвик повсякчас.
Сьогодні найбільшого чину
Вона зажадає від нас.

Товаришу, любий мій брате,
Хіба упокорить нас це?
Хто вмів справедливо карати,

-----*

Для тих, що нікчемні і кволі,
Заквилять про зламаний цвіт, —
Неугнутість нашої волі
І нашої віри ґраніт.

Ніколи нікому не стерти,
Що сріблом ясної сурми:
Шкодуємо тільки, що вмерти
Удруге не зможемо ми!

Дорога пряма і одверта,
І твердо іде легіон.
Там втрат не буває, де жертва —
Здобутий в огні бастіон!

Хто має уші — хай слуха!
Хто має серце — люби!
Встає цитаделя духа —
Десятки літ боротьби.

"Вежі", 1940 р.